

virken med det praktiske Landbrug og Havebrug. Noget lignende gælder Boas, specielt for Forstvæsenets Vedkommende. Hvem vil man vel kunne nævne, som kunde overtage denne Virksomhed efter ham? Det er der saa mænd ingen, der kan. Jeg skal altsaa endnu en Gang varmt anbefale, at man ikke følger det ærede Mindretal, der jo nu vil have sit Vædringsforslag til Afstemning, med Hensyn til Spørgsmaalet om disse Konsulenter, og jeg ønsker Afstemningen betragtet — og det tror jeg ogsaa, at denne Forsamling skulder de Mænd, som der her er Tale om — ikke som et Udtryk for en Hietet mod Mænd, som maaste engang have duet, men ikke due mere, men jeg ønsker den betragtet som et Udtryk for vor Anerkendelse af den Virksomhed, som disse Mænd have udfoldet i Fortiden og udfolde endnu.

Berntsen: Jeg ønsker ganske kort at præcisere min Stilling til det Vædringsforslag, der nu blev omtalt af den ærede Ordfører. Den højtærede Indenrigsminister udtalte før, at hvis man nægtede den Bevilling, der her er Tale om, vilde han derise en Tilkenbegivelse af, at Tinget ikke brød sig om den Konsulentvirksomhed, som de tre Mænd have udført. Jeg ønsker ikke at lægge det ind i Afstemningen. Jeg har ikke paastaet, at deres Betydning som Konsulenter ikke har haft noget at sige, men den Betydning, som deres Konsulentvirksomhed har haft, have vi rundelig betalt dem for. Jeg vil derfor kun have det lagt ind i Afstemningen, at de, der stemme for Vædringsforslaget, tillægge ikke den Konsulentvirksomhed, der udføres i Øjeblikket, den Betydning, at Staten derpaa kan ofre 6,000 Kr. aarllg. Jeg har ikke villet kritisere de nævnte Mænds Virksomhed, da jeg har megen personlig Agtelse for dem som Lærere og Videnskabsmænd, og jeg har derfor som Formand for det Udvalg, der har behandlet Landbohøjskoleloven, været med til at indstille, at de alle tre skulle have en efter vore Forhold ret anstændig Løn. Men netop fordi vi have gjort det, mener jeg, at den Institution, som de ere knyttede til, har Krav paa, at de ofre den al deres Virksomhed og Kraft som Lærere, da den jo er gaaet over til at være ogsaa en Slags videnskabelig Anstalt. Den ærede Ordfører mente, at vi ikke kunde paatage os Ansvar for at lade denne Konsulentvirksomhed ophøre. Jeg er ikke bange for at paatage mig dette Ansvar. Den Konsulentvirksomhed, der udfoldes af de vedkommende tre Mænd i dette Øjeblik, tror jeg ikke er af den Betydning, at de have Krav paa en

saa ekseptionel Statsunderstøttelse, og naar den ærede Ordfører mente, at man ikke kunde sætte andre Konsulenter i Stedet — han nævnte f. Eks. Lektor Boas — saa vil jeg spørge: Ja, hvad Betydning for vore Forstmænd har da hele den videnskabelige Uddannelse, som gaar for sig her i Landet? Er Lektor Boas den eneste Mand, der har nogen Forstand paa det Jag, saa beklager jeg meget, man er saa fattig og daarlig stillet. Jeg tilraader derfor, at man stemmer for at nægte dette Tilskud. Jeg tror ikke, at disse Mænds Konsulentvirksomhed i Øjeblikket er af den Betydning, at det er rigtigt, at vi knytte en saadan Virksomhed til deres øvrige Stilling som Landbohøjskolens Lærere, og jeg tror endnu mindre, at den bør honoreres paa den Maade, som hidtil har fundet Sted.

Ordføreren (Meergaard): Naar det ærede Medlem stadig vil mene, at denne Konsulentvirksomhed i Øjeblikket ikke har den Betydning, som den har haft, skal jeg blot endnu en Gang fremhæve, at Docent Rostrops Konsulentvirksomhed har været i stadig Udvikling og i det sidste Aar har vist sig at have været mere udstrakt end i noget tidligere Aar, og at ligeledes Boas i den korte Tid, han har arbejdet, vist ingen Sinde har udfoldet nogen større Virksomhed paa sit Omraade end i Fjor. Det fremgaar af den Beretning, der er tilfattet Finansudvalget. Og om man end kan sige, at Professor Segelcke i yngre Aar maaste har udfoldet en kraftigere Virksomhed end nu — det har jeg i øvrigt ingen Forestilling om — er det i alt Fald sikkert, at han paa en tilfredsstillende Maade har fortsat den Virksomhed, han her lønnes for. Naar det ærede Medlem fandt det behynderligt, at jeg vilde hævde, at ingen andre end disse Mænd kunde paatage sig disse Hverv, saa vil jeg meget bestemt fastholde denne Udtalelse, at i Forstzoologien er Boas, tror jeg, vor eneste betydelige Kapacitet, i alt Fald saa overlegen over andre, som muligvis maatte have bestæftiget sig med dette Jag, saa at der ikke kan være Tale om nogen Sammenstilling. Og allerede i 1884, da man ansatte Docent Rostrop som Docent i Plantepatologi, blev det erkendt, at han paa dette Omraade var den første Mand herhjemme. Og naar nu disse Mænd allerede for Aar tilbage have været anerkendte som de første Kapaciteter herhjemme, saa vil det ærede Medlem indrømme mig, at det er højt usandsynligt, naar de i flere Aar have bestæftiget sig med de samme Jag og det netop paa praktisk